

ЗМІСТ

ВСТУП	5
РОЗДІЛ 1.	
МЕТАФІЗИЧНА СУТНІСТЬ ЯДЕРНОГО ТАЛАМУСУ У СУБСТАНЦІЙНИХ ВИМІРАХ МУДРОСТІ ОСОБИ, ДЕРЖАВИ ТА СУСПІЛЬСТВА	7
1.1. Біосоціальні передумови людського інтелекту як креативності в медіальних групах ядерного таламусу	7
1.2. Феноменально-екзистенційні виміри страху у ядерному таламусі.....	35
1.3. Час, простір, розвиток як метафізичні принципи ядерного таламусу.....	44
РОЗДІЛ 2.	
МЕТАФІЗИЧНА СТРУКТУРА ЯДЕРНОГО ТАЛАМУСУ У КВАНТОВІЙ МЕДИЦИНІ	51
2.1. Нейросенсорні рецепції ядерного таламусу в міфологічних та трансцендентно-релігійних вимірах квантової медицини.....	51
2.2. Абстрактно-логічний підхід ядерного таламусу щодо пізнання істини в квантовій медицині	75
2.3. Теоретичний аналіз еволюції людської пам'яті у ментально-кров'яних клітинах ядерного таламусу	80
2.4. Ядерний таламус як таємниця розуму серця у квантовій медицині	91
2.5. Ядерний таламус як тотальний контроль у нейромережах людського інтелекту	99
2.6. Правові питання евтаназії в ядерному таламусі як сучасній кіберінфраструктурі здоров'я людини та громадянина.....	107
РОЗДІЛ 3.	
ШЛЯХЕТНА КОНСТИТУЦІЯ ЗНАНЬ ЯК МЕТАФІЗИЧНИЙ ВПЛИВ ЯДЕРНОГО ТАЛАМУСУ У КВАНТОВІЙ МЕДИЦИНІ	113
3.1. Ентропійні процеси щодо здійснення якісно нового семантичного стану особи, держави та суспільства в освітньо-квантованому просторі	113

3.2. Метафізичний вплив квантової філософії у кіберсучасності.....	118
3.3. Правові інтереси розвитку квантової медицини у системі цифрових комунікацій сучасного кіберпростору	123
3.4. Перспективи розвитку шляхетних знань у квантовій медицині: кодифіковано-пізнавальні алгоритми	126
ВИСНОВКИ.....	149
СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ.....	150

ВСТУП

Сучасний стан розвитку науково-технологічного прогресу потребує мудрих рішень з огляду особи, держави та суспільства. Тому, на тлі докорінних якісних змін, що сьогодні відбуваються в інформаційному середовищі, актуального значення набуває метафізика ядерного таламусу у квантовій медицині, що містить *динаміку біофізичного характеру* у необхідному Часі, Просторі та Розвитку.

При цьому варто зважити на те, що метафізика ядерного таламусу в структурному змісті квантової медицини є диференціально-інтегральна картина мудрості. Саме завдяки медіальним групам актуальних нейромереж ядерного таламусу в сучасній квантовій медицині здійснюється дискретно чіткий характер радіобіокосмічного випромінювання світла (дрібними частинками атомів, що мають корпускулярно-хвильовий характер). Це є навчально-науковим пізнанням як **предмету біофізики** у системі кодифікації нових знань.

Адже в цьому змісті квантова (шляхетна, гуманна, добродісна) свідомість людини саме сьогодні потребує негайних перетворень як постійний вихід за межі себе у пошуках реалізації своєї екзистенції. Це, насамперед, мають бути багатовимірні координати Часу, Простору та Розвитку в гіпотетичній картині «множинності світів». Тому метафізичні форми страху людини, що відтворюють певний час та простір, як категорії свободи в онтології духовного капіталу, дихотомічно поступаються одна одній з позасвідомо-невизначеної сфери трансцендентного в предметній формі. І, навпаки, такі метафізичні форми страху спонукають людину до креативної творчості на атомно-молекулярному рівні, що властиво для квантової медицини.

Саме такий соціокультурний процес сакралізується і стає одним із прихованих квантових принципів історичного розвитку людини, людей, людства. Відтак, метафізичний (усвідомлений) страх у соціокультурній традиції значною мірою спричиняє кризу сучасної західноєвропейської цивілізації. При цьому ентропія як фізична величина, що характерна температурним режимом, часом та простором, відіграє важливу роль у квантовій медицині. Саме

ентропія визначає якісно новий семантичний стан особи, держави та суспільства в процесі їх самоздійснення в біогенному середовищі. Це може бути кризовий стан, воєнний стан, надзвичайний стан тощо в процесі людської діяльності.

Крім того, постійно діюча енантіодромія певних форм страху (імператив модернізації) затверджується в ментально-психічних установках спільнот, націй, класів, груп тощо, оскільки є культурною межею усвідомлення своєї ідентичності у світовому часо-просторі. Це відбувається на квантовому (стрибковому, флуктуаційному переходах) тлі особливого історичного досвіду мінімізації та трансформації страху, починаючи з розщеплення квантової свідомості (шляхетної конституції особистості) з метою спонукання на сакральне преклоніння. Саме це і формує *метафізику ядерного таламусу в квантовій медицині* як нові світоглядні координати людинокосмізму та людиноцентризму в міжпланетарному просторі, що ставить інформаційний капітал людства на більш **біофізично** розвинений щабель самоусвідомлення.

У цьому відношенні освіта, наука та виховання як кодифіковано-пізнавальний алгоритм шляхетної конституції знань є інформаційним продуктом, що завдяки медіальним групам (зокрема в нейросенсорно-розумовим актам) ядерного таламусу інтелектуально передається від покоління до покоління. Тому, для ефективного забезпечення шляхетної конституції знань потрібна саме квантова медична інфраструктура як якісно новий загальносвітовий тренд корпускулярно-хвильової ери для здоров'я людини та громадянина. За цих умов Людина повинна поставати в усій творчо вільній красі та інтелектуальній повноті існування, а саме: *завдяки своїй власній метафізиці ядерного таламусу як шляхетної конституції знань*, в якій Людина має «вчитись навчатись» згідно новим вимогам життя у Часі та Просторі. Адже варто нам завжди пам'ятати, що ми у Всесвіті – не одні...

Від авторів

РОЗДІЛ 1.

МЕТАФІЗИЧНА СУТНІСТЬ ЯДЕРНОГО ТАЛАМУСУ У СУБСТАНЦІЙНИХ ВИМІРАХ МУДРОСТІ ОСОБИ, ДЕРЖАВИ ТА СУСПІЛЬСТВА

1.1. Біосоціальні передумови людського інтелекту як креативності в медіальних групах ядерного таламусу

У сучасну епоху цифрових комунікацій пріоритетне значення для кодифікованого пізнання квантової медицини має системний метод, в якому метафізика біосоціального характеру в ядерному таламусі людської діяльності відіграє актуальну роль. Саме він поруч із *порівняльно-історичним, емпіричним, індуктивним, структурно-функціональним методами* дозволяє вивчати квантову медицину як відзеркалювання суспільної дійсності. Системний метод розглядає соціальну сферу як цілісність, яка складається із сукупності елементів, що перебувають один з одним та із зовнішнім світом у корелятивних відносинах. При цьому, варто використовувати такий креативний підхід, як соціальна мобільність. Адже біосоціальні передумови розвитку людського інтелекту пов'язані з її творчими можливостями і здібностями, які у сукупності своїй визначаються як креативність, що здатна мати прояв у думці (мисленні), суспільній риторичі, в окремих видах діяльності, виступаючи як характеристикою особистості в цілому, так і окремих її зді-

бностей. Для цього метафізика ядерного таламусу в квантовій медицині людськамає бути творчою, мати характерний дивергентний стиль мислення, ознаками якого є:

- 1) швидкість (оперативність);
- 2) оригінальність – спроможність суб'єкта продукувати незвичні, віддалені асоціації;
- 3) гнучкість – здатність людини виявити основні та нові властивості об'єкта і запропонувати новітні способи їх використання;
- 4) складність – здатність людини продукувати різноманітні ідеї в нерегламентованій ситуації.

Адже креативність у ядерному таламусі – це природний процес, що породжується гострою потребою людини-творця у зніманні внутрішньої напруги, котра виникає у ситуації невідзначеності чи неоднозначності у відповідних вимірах мислення. Саме творче мислення є процесом відчуження труднощів, проблем стосовно відповідно належної оцінки. Така рефлексивність та цілеспрямованість або інтенціональність допомагає реально змінювати середовище і феноменально володіти засобами трансформації та реорганізації.

Креативні продукти в медіальних групах ядерного таламусу людського інтелекту за своєю природою можуть бути найрізноманітнішими: картинний світ; інноваційні філософські системи; новий підхід до вирішення соціальних проблем тощо. У креативному підході необхідно зазначити такий механізм як *соціальна мобільність* (від лат. mobilis – рухливий, рішучий), що являє собою здатність руху. У цьому контексті П.А. Сорокін розумів під мобільністю будь-який перехід індивіда, соціального об'єкта чи цінності з одного соціального рівня на інший. За умови розгляду соціальної структури як системи соціальних статусів та ролей соціальна мобільність постає як перехід індивідів та груп з одного статусу / ролі до іншого (іншої).

Розрізняють горизонтальну та вертикальну соціальну мобільність.

Під горизонтальною соціальною мобільністю розуміють зміну в одній і тій же площині, тобто рух на одному соціальному рівні; під вертикальною – розуміють:

1) рух індивідів та груп з нижчих соціальних статусів до вищих, за якого відбувається набуття іміджу, матеріального добробуту, статусу, влади (висхідна мобільність, чи соціальне сходження);

2) рух індивідів та груп з вищих соціальних статусів до нижчих (низхідна мобільність, чи соціальна деградація, соціальна ретардація).

Оскільки вертикальна мобільність окреслює рух індивідів і груп у системі вертикальної диференціації суспільства або його соціальної стратифікації, остільки вона утворює креативне ядро категорії соціальної мобільності.

Крім того, варто було би виокремлювати:

1) внутрішньогенераційну (інтрагенераційну) мобільність, яка охоплює рух індивідів і груп у межах однієї генерації, тобто протягом усього їх власного життя;

2) міжгенераційну (інтергенераційну) мобільність, яка фіксує рух індивідів і груп з урахуванням їх належності до різних генерацій (йдеться, наприклад, про статуси і ролі батьків і дітей).

Важливою магістральною артерією соціальної мобільності в ядерному таламусі людського інтелекту, що має біосоціальний характер, слугує індекс мобільності – стабільності. За цих обставин обчислювання відбувається порівнянням окремих і реальних пропорцій між кількістю тих людей, для яких характерна мобільність, і тих, яким властива стабільність. При цьому аналізуються зв'язки між чинниками, що забезпечують ці дані (стать, вік, освіченість тощо).

Метафізичним виміром креативності в ядерному таламусі людського інтелекту, в якому домінантним є *механізм соціальної мобільності*, слугує «життєтворчість». Це духовно-практична діяльність особистості, що спрямована на конструювання, проектування, планування, програмування, прогнозування і превентивного здійснення нею свого індивідуального життя.

У зазначеному процесі особистість виступає як розвинена індивідуальність, як суб'єкт свого індивідуального життя, а об'єктом творчих діянь особистості виступає її власне життя.

Для сучасного суспільства ксенофобські прояви, етнічні конфлікти, конфесійні розбіжності і політичні розбрати є суттєвими перешкодами на шляху досягнення успіху соціальної мобільності. Для подолання цих явищ недостатньо констатації їх наявності, опису конкретних фактів, а також благих побажань щодо можливості їх усунення. При цьому важливо здійснювати соціально-філософський аналіз суспільних причин, якими вони викликані, а також пошуку можливих способів їх запобігання. У цьому сенсі варто розглянути питання *співвідношення суспільних та особистісних начал*, що є *детермінантами* громадянського суспільства в структурі креативності творчої особистості.

Творча особистість як ефективно діюча детермінанта інформаційного капіталу є метафізикою в ядерному таламусі як продукт соціального в квантовій медицині. Тому така особистість не може існувати поза соціальними спільнотами. На рівні життєвого світу особистість включена в спільноту як ланка ланцюга, що знаходиться у комунікативних взаємозв'язках. Соціальну взаємодію на цьому рівні забезпечують цінності і норми, що діють у межах життєвого світу. Найважливішу роль в ньому відіграють неформалізовані моральні регулятиви. В асоціативних угрупованнях їхня цілісність і успішність функціонування залежить від поведінки комунікантів. На рівні метафізики соціуму, де діють медіуми влади і грошей, від моральних приписів мало що залежить. Як вважає Є.Бистрицький: «Моральна тиранія групи може бути не меншою, ніж тиск культурного мейнстріму, примушуючи особистість задовольняти певні вимоги і відповідати очікуванням групи, що загрожує особистій автономії» [12, с. 185].

При досягненні суспільного узгодження, консенсусу, напроцьовується інформаційна практика дискурсу в комунікативних відносинах (використовується механізм конформізму, що виключає примусові регламентації). Консенсус спирається на авторитет найпереконливішого аргументу і тим самим здійснює оновлення

вільної від панування комунікації, що виключає втручання державних і владних структур. На рівні асоціативних угруповань ступінь їх об'єднання і успішності функціонування соціальної мобільності залежить від принципу комунікативності, толерантності, подолання ксенофобії. Для забезпечення успіху соціальної мобільності необхідно формувати відповідний світогляд та розвивати, феноменально розширяти логіко-семантичну пам'ять в ментально-кров'яних артеріях ядерного таламусу.

Окремішність спонукає творчу особистість до вибору тих умов колективного існування, які не нівелюють у ній індивідуальне, а забезпечують її самототожність. Йдеться не про відмову від особистісних інтересів на користь спільноти, а про вибір адекватних «Я»-мотивацій (потреб, інтересів тощо) і структурування інтересів спільноти, необхідних для збереження самототожного «Я». Для цього необхідне узгодження, пошук компромісу і досягнення консенсусу між членами спільноти. Проте, особистість живе і діє не в межах однієї групи, і це утруднює консолідацію спільноти в забезпеченні успіху соціальної мобільності, створюючи передумови її розшарування.

Творча особистість одночасно діє у межах соціальних спільнот, які формують вектори поведінки, створюють умови для реалізації окремої особистості. Це певною мірою утруднює особистісну ідентифікацію, оскільки норми різних спільнот спрямовані на самозбереження кожної з них. Адже життя творчої особистості поза групою практично неможливе, вона змушена в її межах досягти балансу нормативних вимог, що висувають до неї соціальні спільноти, погоджувати різновекторні інтенції в собі самій за допомогою діалогічних відносин. Особистості властиве мудре усвідомлення того, що немає такого світу, в якому вона повністю відчувала б себе убезпеченою, і такого будинку, де вона відчувала б себе повновладним господарем. Особистість завжди зазнає маніпулятивних впливів спекулятивного характеру. Це і є *соціально-психологічними підставами ядерного таламусу в людській діяльності*, що призводять до ксенофобських настроїв, що підносяться до

рівня світоглядних, ідеологічних орієнтацій і стають особливо небезпечними. В свою чергу, ксенофобія здатна призвести до сегрегації, насильницької асиміляції, витіснення інших аж до міжнаціональної різанини. Це, зокрема, стосується групи відповідно налаштованих релігійних фанатів.

У цьому відношенні, висвітлюючи духовну спадщину українських філософів-шістдесятників, наш вітчизняний філософ В. Табачковський відзначає, що антропологічний поворот в українській філософії виявився співзвучним європейському неомарксизмові. Якщо традиційним для марксизму було наголошення на суспільній суті особистості, то вітчизняні філософи акцентували увагу на співвідношенні персональності та суспільності як двох рівноправних вимірів людської сутності. При цьому необхідно розглядати дві органічно пов'язані проблемні площини: філософське осмислення сутності людини й особливості мудрого ставлення до світу та з'ясування світоглядно-антропологічного змісту самої філософії. «...Філософія виражає передусім людське ставлення до об'єктивного світу, вона перебуває у найтіснішому зв'язку з усіма ціннісними формами свідомості, саме тому філософія від свого зародження дістає наймення мудрості, що у ній – не одне лише знання, а й квінтесенція всього досвіду людського життя» [82, с. 56]. Такий підхід до філософії означає, що філософування постає і суб'єктивним, і об'єктивним одночасно, за пріоритетності підходу особистісного. Саме філософування як різновид інтелектуальної діяльності являє собою цілеспрямований процес впорядкованих розумових дій, спрямованих на пошуки істинності, що вимагає незалежної особистості, розвинутої та залучення креативного потенціалу як творчості упорядкованої дійсності в системі інформаційного капіталу. У розумінні **соціальної мобільності** детермінантами філософування можна назвати найвищий ступінь розвитку здатності особистості як духовно мудре пізнання сутності речей.

У творчому доробку чітко окреслюються основні напрями розвитку особистості, яка покликана реалізувати програму (пла-

нування, проект тощо) власного життя у світі. В процесі особистісного пізнання життєвого світу така особистість поєднує моменти біологічного розвитку, мотивацію в свободі творчості та креативного мислення. Отже, особистість осмислює своє життя через його об'єктивну здатність, внаслідок необхідності усвідомлювати свої потреби та інтереси у різних формах їх активності. На нашу думку, це і є синтетичний витвір соціальної мобільності в людському капіталі, оскільки він продукує в собі теоретичну та практичну площини, якою володіє епоха, суспільство.

Таким чином, *смыслотворный поиск* і обґрунтування *смыслу* свого мудрого існування виступають як *детермінуючі форми*, у межах автономної самореалізації особистості яких забезпечується формула успіху соціальної мобільності. При такій формулі успіху соціальної мобільності як формуванні спільнот і стосунків між ними визначальну роль відіграє саме творчо особистісний чинник з відповідними *культурними, освітніми та інтелектуальними* якостями. Для того, щоб знайти сенс свого буття потрібно зробити вибір самореалізації, досягнути істини і цінність мудрого життя своїм логіко-семантичним мисленням. Для цього необхідно осмислити своє життя через його об'єктивну даність внаслідок відповідних домінантних мотивацій. Саме психоаналітична філософія становить чергову методологію і структурну модель інтерпретації креативності творчої особистості. Неусвідомлені змісти встановлюються за допомогою імпульсивних уявлень, оскільки є основою для неусвідомленого, що є певним залишком від гіпотетичного первісного і природного для особистості стану, коли культура як така ще не була сформована, а разом з нею і всілякі обмеження. В цьому плані філософія є інтегральною формою особистісної інтерпретації, яка здійснюється на рівні самосвідомості індивіда та загальнолюдської культури.

Така квантова філософія задає інтелектуальну перспективу в контексті духовного капіталу мудрості, конструює певний ідеальний світ, що є відповідним простором культури і всередині якої вона ділиться на різноманітні взаємодоповнюючі форми. Розумно-доцільний характер людської діяльності при-

пускає не просто і не тільки загальні уявлення про світ (простір), в якому ця діяльність протікає, а такий його образ, що є цілеспрямованим, виступає як ідеально завершений стан здійснення мети. Втім, система універсальних форм інформаційного капіталу особистості як запорука успіху соціальної мобільності не зводиться лише до емпірично фіксованих феноменів, але має *метафізичний вимір*.

У свою чергу ця система є певним чином структурованою: зокрема, її базовою універсалиєю є цілісність людини (особистості), яка ніколи не здатна бути остаточно скерованою, наприклад, процесами соціального «відчуження» та іншими де структурними процесами в культурі, оскільки це призвело би до поруйнування людської істоти як такої. Отже, на наш погляд, *цілісність як базова універсалия інформаційного капіталу в ядерному таламусі інтелектуальної діяльності – це фундаментальна здатність людини зберігати самототожність, поєднуючи різноманіття форм власності і свідомості у континуумі особистості, у генеративно-цілісний власний спосіб світовідношення, який може бути предметом вільного вибору, творчої трансформації і моральної самооцінки*. Ступінь реалізації цієї універсалиї може бути різною, оскільки це означало би розпад особистості, квантовий перехід на суто біологічний рівень життя. Зокрема, екзистенційні суперечності, які зростають і поглиблюються у культурно витонченої людини, зовсім не означають її «нецілісності» як особистості, але, навпаки, є результатом потужної внутрішньої універсальності, яка здатна продукувати в собі ці суперечності як джерело саморозвитку.

В українській філософській традиції тема пошуку принципів людської цілісності в контексті її інформаційного капіталу завжди була однією із провідних ланок мудрості. Зокрема, проблема духовного самопізнання у Г. Сковороди або гносеологія «серця» П. Юркевича є векторними магістралями саме до такого цілісного знання, що синтезує у собі окремі пізнавальні здатності людини – розум, волю та інтуїцію. При цьому, конститутивним принципом філософії особистості, за С. Крим-